

MEM_UA_2

female, sociology student

22.04.2022 р. – це був вівторок путін оголосив на окупованих територій Донбасу і Луганську, так звані «днр» і «лнр», після цих новин, всі розуміли, що повно масштабна війна буде і її не оминати. А я не вірила, або ж не хотіла вірити. Я не могла зрозуміти для чого йти вбивати людей в чужу країну, якщо в своїй проблем повно, в чому причина? ДЛЯ ЧОГО???. У середу, був звичний день для мене: пари, хатня робота, завтра мав бути вихідний. Я планувала погуляти з другом, з подружкою обговорювали, що подарити іншій подрузі на її день народження, тоді ми ще не знали, що свої 20 років, вона проведе в підвалі, а не у нашій компанії.

24.02.2022 день почався з фрази тата «Віра, вставай почалась війна» на годиннику тоді була 07:41, але у інших ранок почався набагато швидше, коли я зайшла в соц.мережі, подруги були налякані. Ми не знали, що робити, як буде далі, я дуже не хотіла, щоб ця війна нас роз'єднала. Тато поїхав по продукти, я збирала документи та тривожну сумку, а сестра пішла на роботу. Всі були на лякані. По відчуттях ранок був таким, ніби померла рідна людина і я йду на похорон. Я дуже емоційна людина, поки їх не було в своїй голові я прокручувала страшні сценарії і не могла заспокоїтись, поки їх не побачила вдома. До нас прийшла тітка та молодша двоюрідна сестра, бо разом прожити це було легше. Друга ніч війни для мене була найстрашніша, тому що я живу недалеко від аеропорту, а тоді всі казали, що будуть бомбити Львів. Коли я почула шум літака, вертольота чи що там було, то почалась паніка, я знову уявила як падають бомби та ракети, все горить і я нічого зробити не можу. На щастя це був наш літак. Наступну ніч ми провели в підвалі, бо я і молодша сестра, були налякані новинами і не могли спати на верху.

В перші дні я боялась виходити на подвір'я, весь час лежала та моніторила новини. На третій день війни я вперше вийшла з дому і пішла з другом по хліб, черги в магазинах були великі, а полки з найнеобхіднішим товаром майже пусті. Мені було не зручно і страшно знаходитись на дворі, перед виходом в магазин Тато розказав де в нас знаходяться бомбосховища, або ж підвали, щоб в разі чого, ми побігли туди і не виходили поки не закінчиться тривога.

Коли починалась тривога ми з подругами в чатах питали одне одного чи все добре, чи нічого не чути. Вдома постійно велись розмови, щоб тітка брала мене, старшу сестру і молодшу двоюрідну і їхали до Польщі, або ж в село. Я не могла слухати цих розмов, я не хочу і не буду їхати звідси. В голові постійно були думки, якщо я зараз поїду, то не зможу повернутись, не побачу тата, подруг, що війна всіх роз'єднає і ми не зможемо знайти одне одного після неї.

Я відчула згуртування, всі стали одним цілим. Волонтери включились в справу, в школі плели сітки та допомагали біженцям. Я туди ходила, щоб розвантажитись, але думки, що повітряна тривога застане мене не дома завжди переслідували. Ми з сім'єю чистили горіхи воїнам на батончики та жартували, як ми будемо святкувати смерть путіна і нашу перемогу, без жартів та підтримки, напевне я б досі боялась виходити на вулицю.

Через 2-3 тижні я навчилась жити з війною та будувати плани під неї. Тато з сестрою вийшли на роботу, а я на онлайн пари, хоча було не до навчання. Коли була повітряна тривога, всі йшли у підвал і я залишала всі свої справи та чекала на відбій, але згодом я і там могла писати домашнє завдання, читати, грати ігри щоб не витратити час впусту. У підвалі всі сиділи в телефоні, хтось дивився новини, хтось спілкувався з друзями, нам дуже пощастило, що ловив інтернет. Коли вночі була тривога першою вставала я, потім йшла будити тата і сестру, брали ковдру, сумку та спускались вниз. Мені здавалось, якщо я їх не збуджу, а вони рідко самі чули тривогу, то станеться, щось страшне і в цьому буду винна я. Коли ми вже були у підвалі, я писала подругам, ми назвали це «перевірка зв'язку». З моєю подругою ми розробили план дій на випадок тривоги у ночі, якщо після її початку (10хв) хтось з нас не вийшов на зв'язок, а ми вже в безпечному місці, то дзвонили на viber та будили інших.

Хоч було не до навчання, але якоюсь мірою мене воно відволікало, особливо групові проекти, де ми могли 20 хвилин обговорювати навчання, а решта часу балакати про все що завгодно. Через два місяці від початку війни, я вперше виїхала з дому, було трохи не по собі, але коли я побачила, що люди навіть не ховаються під час повітряної тривоги, то подумала, а може дійсно нічого страшного не станеться. Ми з подружкою зайшли в кафе, там було безпечно, тому ми чекали відбою там, після прогулянки у мене піднявся настрій, ніби друге дихання відкрилось.

Другим переломним моментом у цій війні стали новини про згвалтування, катування та вбивства мирного населення на окупованих територіях. Про це потрібно знати кожному, але я не могла читати їх, мені важко уявити, що це все насправді було, що таке можливо в 21 столітті. Одна справа читати про те як орки крадуть техніку, а друге як вони гвалтують дітей. Як це можливо? що у них в голові, я не можу зрозуміти. Вони роблять звірства тут і будуть їх робити в себе вдома, бо їх за це ніхто не карає, ну але це поки, вони ще отримують своє.

Мої плани починаються з фрази «Якщо все буде добре, то....» , зараз я знову навчилась мріяти, але не дає спокою, думка, про те, що тут я живу спокійно, гуляю, вчусь, а хтось зараз сидить під обстрілами в сирому підвалі без води та їжі. Я вчусь ловити момент та любити інших людей, бо хто знає чи буде в мене на це завтра час. Ця війна для мене показала, хто є хто. Я рада, що біля мене залишились друзі, мої друзі, які підтримують мене, ми частіше почали говорити, що відчуваємо, обговорюємо новини та плануємо поїхати до подруг в Польщу в літку на тиждень, але «якщо все буде добре»...

Я не хочу привикати до війни. За два місяці дистанційки та 104 дні війни, я мрію про очне навчання, щоб нарешті всі зібрались в аудиторії і єдиною проблемою у нас був не вивчений семінар або велика черга в буфеті. Так і буде, але «якщо все буде добре»...

Слава Україні!